

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1557/2019
13.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Данијел Д. Даничић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине у Новом Саду, кога заступа Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1179/18 од 14.01.2019. године, у седници већа од 13.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1179/18 од 14.01.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1869/17 од 12.03.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати 12.000,00 динара у року од 15 дана по пријему судске одлуке под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1869/17 од 12.03.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да тужиљи исплати на име трошкова за исхрану у току рада за период од 01.12.2012. до 31.12.2015. године 181.288,63 динара са законском затезном каматом обрачунатом на износ до 31.12.2017. године у износу од 87.837,39 динара, укупно 269.126,02 динара као и законску затезну камату на износ од 181.288,63 динара почев од 01.01.2018. године до исплате и на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.12.2012. до 31.12.2015. године износ од 102.046,50 динара са законском затезном каматом обрачунатом на наведени износ до 31.12.2017. године у износу од 48.095,07 динара, укупно 150.141,57 динара, као и законску затезну камату на износ главнице од 102.046,50 динара од 01.01.2018. године до исплате. Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 193.974,00 динара са законском

затезном каматом од извршности пресуде до исплате, све у року од 15 дана под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1179/18 од 14.01.2019. године, усвојена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1869/17 од 12.03.2018. године преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.12.2012. до 31.12.2015. године исплати 181.288,63 динара и на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор за период од 01.12.2012. до 31.12.2015. године износ од 102.046,50 динара све са законском затезном каматом обрачунатом на износ главнице до 31.12.2017. године и даљом каматом на износ главнице од 01.01.2018. године до исплате, као и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка. Тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је тужиљина ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју указује ревизија није основ за коришћење тог правног средства по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у радном односу код туженог на радном месту ... У спорном периоду од 01.12.2012. до 31.12.2015. године тужиља је на том радном месту са I степеном стручне спреме имала коефицијент за обрачун плате од 6,83. Основну плату тужиље чини производ коефицијента и основице за обрачун и исплату плата, а која се увећава за проценат минулог рада, те на име увећања по основу прековременог рада, рада у дане државних и верских празника који су нерадни и рада ноћу. Тужени у спорном периоду је тужиљи обрачунавао плату множењем коефицијента радног места тужиље прописане основице у том месту, након чега је целокупну обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивао са минималном зарадом и по потреби попуњавао до износа минималне зараде. У обрачунским листовима у утуженом периоду тужени је исказао плату тужиље у висини минималне зараде.

Закон о платама у државним органима и јавним службама је у члану 4. став 2. прописао да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за годишњи одмор, а тужени у обрачунским листама за спорни период није исказивао трошкове за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора нити исказивао који део коефицијента се односи на те накнаде. Имајући у виду наведено, првостепени суд налази да тужиљи у спорном периоду нису исплаћиване накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора и трошкова за исхрану с

обзиром да када се коефицијент њене зараде од 6,83 помножи са ценом рада, зарада није одговарала ни висини минималне зараде на основу чега је првостепени суд извео закључак да у коефицијент за обрачун плате тужилји нису биле садржане предметне накнаде. Због тога је првостепени суд и усвојио тужбени захтев на начин како је то наведено. Међутим, другостепени суд налази да је првостепени суд усвојивши тужбени захтев тужиље погрешно применио материјално право. С обзиром да је Законом о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему као и да садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора односно да је по самом закону у коефицијент запослених у јавним службама садржан додатак накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора то у конкретном случају тужилја нема право на тражене додатке, због чега је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиље одбијен као неоснован.

Основано тужилја у ревизији наводи да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио као неоснован. Полазећи од неспорне чињенице да тужилја има право на накнаду за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор није споран ни став другостепеног суда да је Законом о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/2001... 99/2014) у члану 4. прописано да коефицијент изражава сложеност послова одговорност, услове рада и стручну спрему као и да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Оно што је спорно у овој парници је да ли је тужилји право које несумњиво постоји и реализовано кроз конкретну исплату накнада по основу додатака који су предмет спора. При томе, такође није спорна ни чињеница да је тужилји у спорном периоду исплаћивана минимална зарада. Иако је у периоду на који се односи спорно потраживање у овој парници Закон о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05... 32/13) измењен ("Службени гласник РС" број 75/2014) суштина минималне зараде је остала иста. Минимална зарада је по Закону о раду право запосленог за стандардни учинак и пуно радно време односно радно време које се изједначава са пуним радним временом. Ако послодавац и запослени уговоре минималну зараду послодавац је дужан да ту зараду исплати запосленом у висини која је утврђена одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије. При томе, минимална зарада се утврђује по радном часу за период од најмање шест месеци и не може бити нижа од минималне зараде утврђене за период који претходи периоду за који се иста утврђује. Изменом члана 111. Закона о раду из 2014. године је прецизирано да се минимална зарада одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају на зараде. Полазећи од цитираних одредаба закона без сумње у минималној заради није садржана накнада трошкова који су предмет спора у овој парници. Отуда произилази да право које тужилји припада по Закону о платама у државним органима и јавним службама у конкретном случају када се ради о трошковима који су предмет спора није реализовано конкретном исплатом накнаде по том основу управо због чињенице да је тужилја у спорном периоду примала минималну зараду. У таквој ситуацији произилази да је правилно закључио првостепени суд да тужилја има право да у овој парници реализује оно што је законом признато, односно спорну накнаду трошкова, па је због свега тога и преиначена другостепена пресуда и одбијена жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, све на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Тужиљи су признати и трошкови ревизијског поступка у висини накнаде по АТ за писање ревизије, а полазећи од вредности предмета спора.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић